

imod § 11 handler om Tillæg til Medhjælpsbestemmelserne, men der er dog den Lighed tilstede, at de Bestemmelser, med Hensyn til hvilke der ønskes Tillæg, ere lovbestemte, og endvidere er der den Lighed, at det er de samme Forhold, de samme vægtige Grunde, der gjøre sig gjældende her, som have bewirket Loven af 1872, og som have medført, at det ærede Udvalg anbefale disse Lønningsforhøielser. Naar det høie Thing lægger megen Vægt paa, at disse Bestemmelser ikke samtidigt afgjøres her i Lovsform, men ønsker dem henviste til Finantsudvalget, og naar dette sker i den Betydning, i hvilken man ofte taler om en Henvisning, saaledes at den nærmer sig til en velvillig anbefaling, skal jeg bemærke, at det jo ikke er Formen, men Realiteten, hvorpaa det kommer an, nemlig at man erkjender, at de her skulde have Kontorholbsgodbtgjærelse, ere stillede under saadanne Vilkaar, at de almindelige Betragtninger, der gjøre sig gjældende under saadanne Sager, ogsaa maa komme til Anvendelse med Hensyn til dem i samme Maal.

Ordføreren: Som den høitærede Minister har bemærket, er det Hensynet til Bestemmelserne i § 23 i Loven af 23de December 1864, som Udvalgets Flertal har fundet nødvendig maatte fremkalde det Forslag, der her foreligger. Den ærede Minister mente, at man blot skulde se paa denne Sag alene og ikke tage Hensyn til Spørgsmaalet i Almindelighed, men Udvalgets Flertal har troet, at det nødvendigt maatte gjøre dette Sidste. Naar det viser sig, at der ikke paa et, men paa flere Punkter er en Slags Tendens til at overse eller til at tage mindre strengt Hensyn til slige Revisionsbestemmelser, mene vi, at det navnlig er Folkethingets Pligt at søge for, at disse Bestemmelser fuldstændig opretholdes ligesaa godt som enhver anden Lovbestemmelse. Vi have derfor ikke kunnet hørse fra det Exempel, vi have nævnt, og som er et meget stærkt fremtrædende Exempel paa, hvorledes Regjeringen har troet at kunne fortolke slige Revisionsbestemmelser. Jeg skal strax tilføie, at den høitagtede Minister har Ret i, at det ikke er ham personlig, hvem Spørgsmaalet gjælder; det er den paagjældende Regjering fra 1866 til Dato, men vi maa her tage Regjeringen som en vedvarende Magt, der ikke dør, og fra dette Synspunkt er det, jeg har udtalt mig om dette Spørgsmaal. Hvad der har været Grunden til denne Bestemmelse om en hurtig Revision, tør jeg nok sige, at jeg har en ganske bestemt Erindring om, da jeg var Medlem af det Udvalg, som den Gang behandlede den paagjældende Lov, og da jeg var med til at tilraade denne Bestemmelse. Grunden var aabenhart den, at hele denne Institution derovre var aldeles foreløbig, og at navnlig Ansættelsen af

disse Embedsmænd foreløbig nødvendigvis maatte lægges i Regjeringens Haand, men man troede ikke, det var rigtigt at lade denne udelukkende Bemyndigelse for Regjeringen vedblive længere end nødvendigt. Derfor fastsatte man en kort Revisionsfrist, idet man forudsatte, at Regjeringen vilde antage de Embeds- og Bestillingsmænd derovre, som den maatte finde nødvendige, men naar dette var sket, og Sagen saaledes forelaa i sin første Ordning, vilde det være hensigtsmæssigt at faae en Revision for derved at give Bevillingsmyndigheden nærmere Anledning til at prøve, hvorvidt disse Foranstaltninger maatte finde dens Billigelse eller ikke. Vi troede ikke strax at kunne tage Bestemmelse om Sligt; vi gif ind paa, at Administrationen maatte træffe den foreløbige Ordning, men vi ønskede ikke, at denne skulde være længe vedvarende. Jeg skal ikke bedømme, af hvilken Grund man ikke senere har forelagt Loven til Revision, og jeg kan heller ikke nævne nogen bestemt Grund til, at Rigsdagen hidtil ikke har paatalt Sligt; men der er dog her i Betænkningen antydet en, som det forekommer mig, temmelig rimelig Grund dertil, nemlig den, at man vidste, at disse paagjældende Embedsmænd ikke kunde faae fast Ansættelse, før Revisionen var foretagen. Man forudsaa, at der vilde være et almindeligt Onske hos dem samt tillige hos Regjeringen om, at de snarest mulig kunde faae fast Ansættelse, og derfor har man ladet Sagen staa hen, idet man mente, at der vilde være et Tryk paa Regjeringen til at fremkomme med Revisionen, fordi den maatte ønske, at disse Embedsmænd derovre kunde faae fast Ansættelse. Dette kan være en meget gyldig Grund dertil, men hvorvidt den har været almindelig, kan jeg ikke se, da dette Spørgsmaal ikke har været til Forhandling her i Thinget. Den høitagtede Minister mente, at Omstændighederne med Hensyn til Forslagene til §§ 6, 9 og 11 være de samme som de, der foreligger med Hensyn til §§ 5, 7, 8 og 10, men de ere dog ikke ganske de samme. Sagen er jo den, at §§ 5, 7 og 10 angaa bestemte Embeds- eller vel nærmest Bestillingsmænd, og man veed, at disse Bevillinger ville komme disse bestemte Bestillingsmænd til Gode, men med Hensyn til Kontorholdet veed man ikke

Rettelser.

- Sp. 2190, S. 24, „paa“ læs: „forinden“.
 — 2194, S. 10 f. n. „naar der bagefter“ læs: „naar der fin bagefter“.
 — 2196, S. 26, „vigtigt at gjøre det gjældende her, hvor der er“ læs: „om det er rigtigt at gjøre det ogsaa her; men da der dog her kun er“.